

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/130/2020
Identifikačné číslo spisu: 7017200227
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7017200227.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne maloletej S. H., bývajúcej v K., J. K. XXXX/XX, zastúpenej zákonným zástupcom JUDr. C. H., bývajúcim v K., J. K., proti žalovanému Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Michalovce, so sídlom v Michalovciach, Saleziánov 1, IČO: 35 556 706, o náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 12C/44/2017, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 14. augusta 2019 sp. zn. 11Co/207/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trebišov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 1. marca 2019 č. k. 12C/44/2017-220 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 500,- eur (výrok I.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II.) a o trovách konania rozhodol tak, že žiadnej zo strán nárok na ich náhradu nepriznal (výrok III). Predmetom sporu je nárok žalobkyne na zaplata peňažného odškodnenia vo výške 20.000,- eur za nemajetkovú ujmu spôsobenú znemožnením zúčastňovať sa odberu jedla v školskej jedálni základnej školy, ktorú žalobkyňa v tom čase navštevovala, následkom čoho jej vznikla morálna ujma. Žalovaný sa mal podľa žalobkyne dopustiť diskriminačného konania tým, že s účinnosťou od 1. septembra 2016 ju nevedol v zozname žiakov, na ktoré sa poskytuje dotácia na podporu výchovy k stravovacím návykom dieťaťa ohrozeného sociálnym vylúčením, a to na zabezpečenie obeda a iného jedla v základnej škole podľa zákona č. 544/2010 Z. z. (ďalej tiež len „dotácia na obed“), hoci podmienky pre poskytovanie dotácie na jej osobu spĺňala. Súd prvej inštancie na základe zisteného skutkového stavu mal za preukázané, že obaja rodičia žalobkyne boli v rozhodnom čase žalovaným evidované ako osoby v hmotnej núdzi a poberatelia sociálnej dávky a žalovaný musel disponovať aktuálnymi údajmi o ich sociálnych pomeroch, ktoré sa zohľadňujú aj pri zaradovaní dieťaťa do zoznamu žiakov oprávnených na dotáciu. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vzhľadom na povahu a okolnosti diskriminačného zásahu prichádza do úvahy ako vhodný spôsob ochrany žalobkyne len

peňažná satisfakcia za nemajetkovú ujmu jej spôsobenú, ktorá spočívala v znížení dôstojnosti a v prežívaní pocitu poníženia a krivdy v dôsledku toho, že sa následkom opatrenia žalovaného prestala zúčastňovať odberu obedov v školskej jedálni. Za primeranú výšku peňažného odškodnenia s akcentom na skutočnosť, že žalovaným navodený stav trval (len) v období mesiacov september až december 2016, keďže počnúc mesiacom január 2017 už dotáciu na žalobkyňu schválil (zaradil žalobkyňu do zoznamu dotovaných osôb) a s prihliadnutím v tejto súvislosti tiež na hodnotu dotácie (1,- eur/deň), považoval za primeranú výšku peňažného odškodnenia vo výške 500,- eur.

2. Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobkyne proti výrokom II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie rozsudkom zo 14. augusta 2019 sp. zn. 11Co/207/2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietavom výroku II. podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ako vecne správny, a výrok III. o trovách konania zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi 100 % náhrady trov konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie na právne posúdenie základu uplatneného nároku správne aplikoval ustanovenia zákona č. 365/2004 Z. z., interpretáciou týchto noriem však nevyvodil vo vzťahu k inak nespornému skutkovému stavu správne právne závery. Dôvodil, že žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno týkajúce sa skutočností, z ktorých možno odvodiť, že došlo k priamej alebo nepriamej diskriminácii jej osoby, nakoľko za diskriminačné je možné označiť len také konanie, ktoré priamo alebo nepriamo smeruje k znevýhodneniu osoby alebo skupiny osôb v porovnaní s inými osobami a zároveň ktorého pohnútkou (motívom) sú zákonom stanovené (predvídané) diskriminačné dôvody. Konštatoval, že nakoľko sa takýto diskriminačný dôvod z dôvodu neunesenia bremena tvrdenia žalobkyňou v konaní nestal zrejším, nedošlo k naplneniu vôbec základného hmotnoprávneho predpokladu pre to, aby žalobkyňi vznikol nárok na akýkoľvek z právnych prostriedkov ochrany pred diskrimináciou.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie. Dovolanie odôvodnila tým, že v konaní došlo k vade podľa § 420 písm. f/ CSP a že napadnuté rozhodnutie spočíva aj v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom odvolací súd pri riešení právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie o veci, sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). K vade podľa § 420 písm. f/ CSP uviedla, že odvolací súd postupoval nezákonne, keď odvolanie odmietol prejednať. K nesprávnomu právnomu posúdeniu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ uviedla, že výrok odvolacieho súdu napadla odvolaním ako maloletá žalobkyňa. Podľa jej názoru, výrok odvolacieho súdu neladí s jeho odôvodnením a odvolací súd uvádza argumenty, ktorými si vzájomne odporuje a ospravedlňuje svoju nečinnosť, že odvolanie neprejednal. Tvrdí, že je nesporné, že došlo k diskriminácii a keďže výrok je právoplatný a vykonateľný, žiadnym spôsobom ho nie je možné zvrátiť, t. j. zrušiť.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu z 23. januára 2020 navrhol dovolanie odmietnuť.

5. Žalobkyňa sa podaním z 10. marca 2020 vyjadrila k vyjadreniu žalovanej, v ktorom zároveň doplnila dovolanie o dovolací dôvod § 420 písm. e/ CSP namietaním, že vo veci konal zaujatý súd.

6. Dovolací súd skôr, než pristúpi k meritórnemu prejednaniu veci, musí vyriešiť otázku relevantnosti rozšírenia dovolacieho dôvodu žalobkyňou v priebehu dovolacieho konania. Dovolací dôvod môže dovolateľ meniť vo forme jeho rozšírenia (doplnenia) len po dobu trvania lehoty pre podanie dovolania (§ 434 CSP). Rozsah prieskumnej činnosti dovolacieho súdu je tak zásadne vymedzený dovolateľom v súlade s jeho dispozičnou zásadou, ktorý vymedzil rozsah, v ktorom rozhodnutie napadá v dovolaní (platí zásada „iudex ne eat ultra petita partium“). Dovolací súd je totiž viazaný rozsahom a obsahom dovolania (§ 440 CSP). Procesné úkony (medzi ktoré patrí i dovolanie) môžeme vymedziť ako prejavy alebo konanie subjektov sporu, ktoré procesné právo predvída a upravuje a ktorým priznáva účinky na vznik, ďalšie rozvíjanie, zmenu alebo zánik procesnoprávneho vzťahu. Inak povedané sú to úkony, ktoré ovplyvňujú začatie, priebeh a ukončenie sporu, v danom prípade dovolacie konanie (§ 419 a nasl. CSP). Procesný úkon, ako každý právny úkon, je prejavom vôle konajúceho subjektu. Pri procesných úkonoch je rozhodujúci prejav vôle, lebo platí princíp „teórie prejavu“ a nie tzv. „teórie vôle“. To znamená, že pri procesnom úkone, na rozdiel od úkonu hmotnoprávneho, nezáleží na tom, že prejav nezodpovedá skutočnej vôli konajúceho subjektu, že bol vyvolaný omylom, alebo nesprávnou praxou

dovolacieho súdu; vždy je rozhodujúci iba jeho prejav. Procesné právo rozlišuje len procesné úkony bezchybné a chybné, prípustné a neprípustné, účinné a neúčinné. Opravný prostriedok, ktorý zodpovedá zákonným požiadavkám prípustnosti, je procesným úkonom dovoleným a účinným. Takým procesným úkonom by bolo aj čiastočné späťvzatie dovolania zo strany žalobkyne, ktorým zúži obsah a rozsah prieskumnej činnosti najvyššieho súdu, ale už ním nemôže byť rozšírenie dovolania, ktoré urobila v danom prípade žalobkyňa po uplynutí lehoty určenej na podanie dovolania, t. j. po 27. novembri 2019. Z toho vyplýva záver, že návrh žalobkyne na preskúmanie dovolania i podľa § 420 písm. e/ CSP v pôvodnom rozsahu z 25. novembra 2019, je procesným úkonom neprípustným.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolací súd uvádza:

8. Dovolací súd už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 opakovane (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/209/2015, 3Cdo/308/2016, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015) uviedol, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštalcie, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom, vrátane dovolacieho konania (m. m. I. ÚS 4/2011).

9. Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania (vrátane dovolacieho konania), ktorú priniesol Civilný sporový poriadok v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je ani podľa novej právnej úpravy „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštalcia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (k tomu porovnaj napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012).

10. Pri uplatnení tézy vyplývajúcej z rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce *res iudicata* „majú zostať nedotknuté“, je potrebné na možnosť prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadieť ako na krajinú výnimku z tejto zásady. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (k tomu porovnaj napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016). V súlade s tým aj odborná právnická literatúra konštatuje, že „narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch“ (viď publikáciu Civilný sporový poriadok, Nakladateľství C. H. Beck, Praha, 2016, na str. 1326).

11. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by dovolací súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

12. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP. Otázka

posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

13. Žalobkyňa prípustnosť dovolania vyvodzuje predovšetkým z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

14. Žalobkyňa naplnenie znakov vady konania podľa § 420 písm. f/ CSP zdôvodňuje nepreskúmateľnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu a zároveň vadou spočívajúcou v nenariadení pojednávania odvolacím súdom.

15. Dovolací súd poukazuje na to, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmatečnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ OSP). S tým názorom sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

16. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

17. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Podľa dovolacieho súdu rozhodnutia súdov v preskúmvanej veci netrpia nedostatkom náležitého odôvodnenia.

18. Dovolací súd považuje za nenáležité tvrdenie žalobkyne, že rozhodnutie odvolacieho súdu je rozporuplné a nepreskúmateľné, keď v odôvodnení uvádza argumenty, ktorými si vzájomne odporuje. Odvolací súd zreteľne dospel k záveru, že nakoľko sa žalobkyňou tvrdený diskriminačný dôvod z dôvodu neunesenia bremena tvrdenia v konaní nestal zrejším, vôbec nedošlo k naplneniu základného hmotnoprávneho predpokladu pre to, aby žalobkyni vznikol nárok na akýkoľvek z právnych prostriedkov ochrany pred diskrimináciou. Neznamena to ale, čo sa zrejme žalobkyňa mylne domnieva, že takýto právny záver by mal mať dopad i na vyhovujúci výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie (na

uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu 500,- eur), ktorý výrok rozsudku odvolaním žalobkyne napadnutý nebol, čím sa nestal predmetom odvolacieho prieskumu a nadobudol právoplatnosť, t. j. nemennosť a záväznosť bez ohľadu na následný právny záver odvolacieho súdu o nedôvodnosti nároku ako takého, majúci vplyv už len na ostatnú, odvolaním napadnutú zamietnutú časť uplatneného nároku.

19. Žalobkyňa vyvodzuje svoje dovolanie i zo skutočnosti, že pred odvolacím súdom nebolo nariadené pojednávanie.

20. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

21. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

22. Realizácia procesného oprávnenia strany sporu (účastníka konania) byť prítomnou na pojednávaní neprichádza do úvahy vtedy, keď súd v súlade so zákonom koná a rozhoduje bez nariadenia pojednávania.

23. Podľa § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

24. V danom prípade: a/ odvolací súd nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie na zistenie skutočného stavu veci, b/ nariadenie odvolacieho pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vzhľadom na to nebolo povinnosťou odvolacieho súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie. Procesné strany boli pritom riadne upovedomené o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu (§ 385 ods. 1 a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP). Dovolací súd zdôrazňuje, že vo vzťahu k žalobkyni nedošlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces, keďže odvolací súd mal z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie skutkový stav náležite zistený. Neopodstatnená je preto námietka, že namietaným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

25. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namieta, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Prípustnosť jej dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

26. Najvyšší súd následne pristúpil ku skúmaniu, či žalobkyňa dôvodne vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z dôvodu, že ňou napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

27. Právnym posúdením veci treba považovať činnosť súdu spočívajúcu v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (quaestio juris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (quaestio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávne právne posúdenie veci

nemožno preto vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu, prípadne nesprávnym hodnotením vykonaného dokazovania. Ani sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo jednoduché sponchybnovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 432 ods. 2 CSP.

28. Okrem toho nevyhnutným predpokladom, aby dovolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP je, že dovolateľ uvedie právnu (nie skutkovú) otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Inak dovolací súd nemá možnosť posúdiť, či ide skutočne o právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sú splnené osobitné podmienky uvedené v jednotlivých prípadoch, kedy je dovolanie prípustné.

29. V preskúmvanej veci dovolateľka uvádza, že odvolací súd pri riešení právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie o veci, sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Z jej argumentácie uvedenej v dovolaní nevyplýva, že by uviedla právnu otázku, od ktorej sa mal odvolací súd odkloniť. Z toho, ako dovolateľka vymedzila nesprávne právne posúdenie veci, je zjavné, že sa týka len jej nespokojnosti súvisiacej s nenariadením pojednávania a nesprávnym (podľa nej) odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu, a teda žalobkyňa v dovolaní odôvodňuje nesprávne právne posúdenie veci vadou zmätočnosti, ktorá z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP relevantnou nie je.

30. Dovolací súd z uvedených dôvodov dovolanie žalovanej odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ a f/ CSP.

31. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

32. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3: 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.